

Proloog

Maandag 24 mei 2010

Samantha Boyd dook onder het slappe politielint door en keek op naar het beeld van Vrouwe Justitia op het dak van Londens beruchte rechtbank Old Bailey. Ze was bedoeld als een symbool van kracht en integriteit, maar Samantha zag haar nu in haar ware gedaante: een gedesillustioneerde, wanhopige vrouw die op het punt stond zich van het dak omlaag te werpen. De blinddoek die overal ter wereld op haar gezicht gebeiteld stond, was hier terecht weggelaten. ‘Blinde rechtvaardigheid’ was een naïef concept, vooral wanneer er zaken als racisme en politiecorruptie aan de orde waren.

De wegen en metrostations rond de rechtbank waren weer allemaal afgesloten vanwege de grote zwerm journalisten die hier was neergestreken en die een druk deel van het Londense centrum in een absurd luxe tentenkamp had veranderd. Op de met afval bezaaide grond pronkten lege dozen en blikken met de logo's van Marks & Spencer en Pret A Manger. Design-slaapzakken werden opgeruimd terwijl de elektrische scheerapparaten zoemden en een man met een armzalig reisstrijkijzer vergeefs probeerde te verdoezelen dat hij in zijn enige overhemd had geslapen.

Met een ongemakkelijk gevoel baande Samantha zich een weg door de menigte. Ze was laat en had zich met de zes minuten in marstempo vanaf Chancery Lane in het zweet gewerkt. Haar platinablonde haar trok waar ze het had opgestoken, in een vergeefse poging om haar uiterlijk te veranderen. De pers had iedereen die

met het proces te maken had op de eerste dag al geïdentificeerd. Inmiddels, op dag zesenvestig, had Samantha waarschijnlijk in alle grote kranten ter wereld gestaan. Ze had zelfs de politie moeten bellen toen een heel opdringerige verslaggever haar naar haar huis in Kensington was gevolgd en weigerde te vertrekken. Vastbesloten om alle verdere onwelkome aandacht te vermijden, hield ze haar hoofd gebogen en liep snel door.

Twee lange wachtrijen slingerden over de kruising van Newgate Street, de ene voor het veel te kleine aantal mobiele toiletten, de andere voor de geïmproviseerde Starbucks aan de andere kant van de straat. Gevangen in de eindeloze golfbeweging tussen de twee rijen, wist ze uiteindelijk door te breken naar de politieagenten die de rustiger zijingang van de rechtbank bewaakten. Toen ze per ongeluk bij een van de tientallen televisieploegen door het beeld liep, begon een kleine vrouw kwaad tegen haar te snauwen in het Japans.

‘De laatste dag,’ hield Samantha zichzelf voor, terwijl ze de stortvloed van onbegrijpelijke scheldwoorden achter zich liet. Nog maar acht uur voordat ze naar haar gewone leven kon terugkeren.

Bij de ingang controleerde een onbekende politieagent haar ID-kaart voordat ze op zijn aanwijzingen aan de inmiddels overbekende routine begon: ze deed haar persoonlijke bezittingen in een kluisje, legde uit dat ze haar verlovingsring niet van haar vinger kon krijgen toen de metaaldetector afging, maakte zich tijdens het fouilleren zorgen over de zweetplekken en liep vervolgens verder de saaie gangen door om samen met de elf andere juryleden een kop lauwe instantkoffie te drinken.

Vanwege de wereldwijde media-aandacht en het incident bij Samantha’s huis was het ongehoorde besluit genomen om de jury af te zonderen, wat tot grote publieke verontwaardiging leidde omdat de hotelrekening in de tienduizenden ponden belastinggeld liep. Na bijna twee maanden werd er tijdens de ochtendkoffie vooral geklaagd over rugpijn van de hotelbedden, het eentonige avondeten en over wat mensen het meest misten: echtgenotes, kinderen, het laatste seizoen van *Lost*.

Toen de bode de jury uiteindelijk kwam ophalen, kwam de ge-

spannen stilte naar voren die onder de koffiepraat op de loer had gelegen. De voorzitter, een oudere man die Stanley heette en die door de anderen kennelijk alleen was aangewezen omdat hij griezelig veel op Gandalf leek, stond langzaam op en liep voor de anderen de wachtkamer uit.

Rechtszaal 1, een van de beroemdste rechtszalen ter wereld, was gereserveerd voor de ernstigste strafzaken; het was de zaal waarin macabere beroemdheden als Crippen, Sutcliffe en Dennis Nilsen verantwoording aflegden voor hun zware zonden. Het kunstlicht dat door een groot raam met matglas boven hun hoofden de zaal inscheen, verlichtte het donkere hout van de lambrisering en de groenlederen bekleding van het meubilair.

Samantha ging op haar vaste plaats in de voorste rij van de jury zitten, het dichtst bij de beklaagdenbank. Haar witte jurk, een van haar eigen ontwerpen, was misschien toch een beetje aan de korte kant, bedacht ze, en ze legde de jurydocumenten op haar schoot, tot grote teleurstelling van de hitsige oude man die op de eerste dag bijna iemand omver had gelopen in zijn haast om de zetel naast haar te bemachtigen.

Anders dan in de vertrouwde rechtszalen uit Amerikaanse films, waar de keurig geklede aangeklaagde aan een tafel bij zijn advocaten zat, moest een beschuldigde in de Old Bailey de intimiderende ruimte moederziel alleen trotseren. De kleine maar prominent aanwezige glazen schermen rond de verhoogde beklaagdenbank versterkten de indruk nog dat degene die daar zat een groot gevaar vormde voor de anderen in de rechtszaal.

Schuldig totdat het tegendeel was bewezen.

Recht tegenover de beklaagdenbank, links van Samantha, bevond zich de rechter. Aan het koninklijk wapenschild achter de stoel in het midden, de enige die tijdens het hele proces leeg was gebleven, hing een zwaard met een vergulde greep. De griffier en de teams van de verdediging en het Openbaar Ministerie namen het midden van de ruimte in beslag. De verhoogde galerij voor het publiek, tegen de achterwand, zat vol met de fanatieke en slaperige toeschouwers die op straat hadden gebivakkeerd om maar een plek te kunnen veroveren op de slotdag van dit buitengewone

proces. Achter in de zaal, op de vergeten bankjes onder de galerij, zat een verzameling overtollige mensen die min of meer bij het proces betrokken waren. Het waren de experts die de advocaten als getuige konden, maar waarschijnlijk niet zouden oproepen, een aantal rechtbankmedewerkers en natuurlijk de politieman die de arrestatie had verricht en die het middelpunt van alle controverse vormde: rechercheur William Oliver Layton-Fawkes, bijgenaamd Wolf.

Wolf had alle zesenvertig dagen van het proces bijgewoond en besteedde de eindeloze uren door vanaf zijn onopvallende stoel naast de uitgang een kille blik op de beklagdenbank te werpen. Hij was stevig gebouwd, had een verweerd gezicht met intens blauwe ogen en leek begin veertig. Samantha was van mening dat hij best aantrekkelijk zou kunnen zijn als hij er niet had uitgezien alsof hij maanden niet had geslapen en het gewicht van de hele wereld op zijn schouders droeg – wat natuurlijk, om eerlijk te zijn, ook zo was.

‘De Crematiemoordenaar’, zoals de pers hem had gedoopt, was Londens productiefste seriemoordenaar ooit geworden. Zevenentwintig slachtoffers in zevenentwintig dagen, allemaal prostituees van tussen de veertien en zestien jaar, een gegeven dat nog meer aandacht voor de zaak trok omdat het de slecht geïnformeerde massa met de neus op de harde realiteit van het leven op hun straathoeken drukte. De meeste slachtoffers stonden op het moment dat ze werden gevonden nog in lichterlaaie, zwaar gedrogeerd en levend verbrand, een inferno dat al het potentiële bewijsmateriaal in de as legde. Plotseling waren de moorden opgehouden, waardoor het politieonderzoek in het luchtledige bleef hangen, zonder serieuze verdachten. De Londense Metropolitan Police, kortweg de Met, lag gedurende het hele onderzoek zwaar onder vuur omdat ze niets deed terwijl er onschuldige jonge meisjes omkwamen, maar toen, achttien dagen na de laatste moord, verrichtte Wolf zijn arrestatie.

De man in de beklagdenbank was Naguib Khalid, een Britse soennitische moslim van Pakistaanse afkomst die als taxichauffeur in de hoofdstad werkte. Hij woonde alleen en had een voorgeschie-

denis van kleine brandstichtingen. Met de presentatie van het DNA-bewijsmateriaal dat drie van de slachtoffers op de achterbank van zijn taxi plaatste, en de vernietigende getuigenverklaring van Wolf, leek de zaak beklonken. Maar toen begon alles in duigen te vallen.

Er doken alibi's op die in tegenspraak waren met de observatierapporten van de rechercheur en zijn team, en beschuldigingen dat Khalid tijdens het voorarrest mishandeld en geïntimideerd zou zijn. Het forensisch bewijsmateriaal bevatte tegenstrijdigheden die erop wezen dat het geschroeiide DNA niet betrouwbaar was, en tot groot genoegen van de verdediging bracht het Bureau voor Professionele Richtlijnen van de Met vervolgens een brief naar buiten die de dienst een paar dagen voor de laatste moord had ontvangen. Daarin maakte een anonieme collega zich zorgen over de manier waarop Wolf de zaak behandelde, en over diens houding: de briefschrijver suggereerde dat hij 'geobsedeerd' en 'radeloos' was en adviseerde om hem onmiddellijk van de zaak te halen.

Het grootste verhaal ter wereld werd plotseling nog groter. De politie werd ervan beschuldigd Khalid als zondebok te gebruiken om haar eigen falen te verbergen. Zowel de hoofdcommissaris als de commissaris van het Bureau waar de afdeling Moordzaken onder viel, waren gedwongen af te treden vanwege de flagrante corruptie die onder hun leiding was ontstaan. De sensatiepers stond verder vol met schandaalverhalen over de in ongenade gevallen rechercheur: zijn vermeende alcoholprobleem, de mogelijk gewelddadige trekken die hem zijn huwelijk zouden hebben gekost. Op zeker moment kreeg de zelfvoldane advocaat van Khalid zelfs een reprimande omdat ze gesuggereerd had dat Wolf en haar cliënt maar van plaats moesten ruilen. Naguib Khalid zelf had het hele circus dat zich voor zijn ogen afspeelde verbijsterd gadeslagen, zonder een spoor van tevredenheid over zijn verandering van demon in slachtoffer.

De laatste dag van het proces verliep zoals verwacht. Zowel de verdediging als het Openbaar Ministerie hielden hun slotredes voordat de rechter de juryleden instrueerde met een korte opsom-

ming van het beperkte bewijsmateriaal dat nog als geldig werd beschouwd en opmerkingen over de complexiteit van de wetgeving. Daarna werd de jury achter de getuigenbank om naar een fantasieloos, in dezelfde hout- en groenleerstijl gedecoreerde kamer geleid om te overleggen. Meer dan vierenhalf uur zaten de twaalf juryleden rond de grote houten tafel over het vonnis te discussiëren.

Samantha had al weken eerder beslist hoe ze zou stemmen en verbaasde zich erover dat haar collega's zo verdeeld waren. Zij zou haar oordeel nooit door de publieke opinie laten beïnvloeden, verzekerde ze zichzelf, hoewel ze blij was dat haar stem de uitslaande pr-brand waaraan haar winkel, haar levensonderhoud en haar geluk nu ten prooi waren niet nog verder zou aanwakkeren. Dezelfde argumenten werden keer op keer herhaald. Eerst bracht iemand een aspect naar voren uit de getuigenverklaring van de rechercheur en reageerde vervolgens geprikkeld wanneer hij of zij voor de zoveelste keer te horen kreeg dat het geen toelaatbaar bewijs was en dus genegeerd moest worden.

Om de zoveel tijd liet Stanley de jury stemmen, waarna er via de bode een briefje naar de rechter werd gestuurd om mee te delen dat ze nog steeds niet tot een unaniem oordeel waren gekomen. Bij elke volgende ronde bezweek er wel iemand onder de druk van de groeiende meerderheid, totdat er een paar minuten voor het vijfde uur een meerderheid van tien tegen twee was bereikt. Stanley gaf de bode nors een briefje mee met het resultaat en tien minuten later keerde de man terug om de jury weer naar de rechtszaal te leiden.

Samantha voelde hoe iedereen naar haar keek toen ze haar plaats naast de beklagdenbank weer innam. Het was stil in de zaal en ze schaamde zich onwillekeurig voor het getik van haar hoge hakken dat bij elke stap door de zaal echode. Maar het vreselijke kraken en schrapen van de elf overige juryleden die ook hun plaatsen opzochten, reduceerde de kleine verstoring geruststellend tot niet meer dan een detail.

Ze zag mensen die probeerden haar gezicht te lezen, te ongeduldig om nog een paar minuten op de officiële uitspraak te wachten.

Ze genoot ervan. De ‘geleerde’ mensen die deze kamer bevolkten hadden gewichtig met hun pruiken en gewaden geparadeerd en haar en de andere juryleden met een neerbuigende beleefdheid behandeld, maar nu waren ze allemaal aan de genade van de jury overgeleverd. Samantha moest een grijns onderdrukken. Ze voelde zich als een kind met een geheim dat ze niet mocht vertellen.

‘Wil de aangeklaagde gaan staan,’ blafte de griffier over de stilte heen.

In de beklaagdenbank kwam Naguib Khalid aarzelend over-eind.

‘Wil de voorzitter gaan staan.’

Aan het andere uiteinde van Samantha’s rij stond Stanley op.

‘Hebt u een oordeel gevormd waarmee iedereen het eens is?’

‘Nee.’ Stanleys stem kraakte en maakte zijn antwoord bijna on-verstaanbaar.

Samantha draaide met haar ogen toen hij zijn keel met drie ratelende kuchjes schraapte.

‘Nee,’ schreeuwde hij nu bijna.

‘Hebt u een oordeel bereikt waarvoor een voldoende meerderheid bestaat?’

‘Dat wel.’ Stanley huiverde omdat hij zijn tekst had verknoeid. ‘Sorry... Ja.’

De griffier keek op naar de rechter, die knikte dat hij het meerderheidsoordeel zou accepteren.

‘Acht u, de jury, de aangeklaagde Naguib Khalid schuldig of onschuldig aan zeventwintig moorden?’

Samantha merkte dat ze haar adem inhield, ook al wist ze het antwoord al. Een aantal stoelen kraakte in koor toen mensen hun oren spitsten en gespannen vooroverleunden.

‘Niet schuldig.’

Samantha keek op naar Khalid, nieuwsgierig naar zijn reactie. Hij trilde van opluchting en sloeg zijn handen voor zijn gezicht.

Maar toen kwamen de eerste paniekkreten.

Wolf had de korte afstand naar de beklaagdenbank al overbrugd en sleurde Khalid bij zijn hoofd over het glas voordat een van de bewakers ook maar de tijd had om te reageren. De verdachte kwam

ongelukkig terecht maar zijn pijnkreet verstomde toen de meedogenloze aanval begon. Ribben kraakten onder Wolfs voet en zijn eigen knokkels raakten ontvleesd door de keiharde slagen.

Ergens ging een alarm af.

Wolf kreeg een klap in zijn gezicht en proefde bloed toen hij achteruit tegen de jury aan struikelde en de vrouw die het dichtst bij stond omvermaaide. In de paar seconden die hij nodig had om zijn evenwicht te hervinden, waren er verschillende bewakers in de ruimte tussen hem en het geschonden lichaam voor de beklagdenbank gesprongen.

Naar voren wankelend haalde Wolf uit maar hij voelde sterke handen die zijn haperende lichaam tegenhielden, hem op zijn knieën dwongen en ten slotte op de vloer. Hij haalde uitgeput adem, rook een mengeling van zweet en boenwas en zag de gevallen wapenstok van een van de gewonde bewakers met een doffe klap tegen de houten lambrisering naast Khalid rollen.

Hij leek dood, maar Wolf moest het zeker weten.

Met een laatste stoot adrenaline in zijn aderen schopte hij naar achteren en kroop naar de roerloze man, getekend door de donkerbruine vlekken waar het bloed al in de stof van zijn goedkope marineblauwe pak was getrokken. Wolf greep naar het zware wapen en klemde zijn vingers om het koude metaal. Hij had de stok boven zijn hoofd geheven toen een enorme dreun hem op zijn rug gooide. Gedesoriënteerd kon hij alleen zien hoe de bewaker van de beklagdenbank opnieuw uithaalde en zijn vuist voor de tweede keer meedogenloos liet neerkomen.

Er waren nauwelijks twintig seconden verlopen sinds de uitspraak 'niet schuldig', maar toen hij metaal op de houten vloer hoorde kletteren, wist Wolf dat het voorbij was. Hij hoopte alleen dat hij genoeg had gedaan.

Mensen gilden en renden naar de uitgangen, waar een heel peloton politieagenten iedereen weer naar binnen dreef; Samantha zat op de grond en staaarde duizelig in het niets, ondanks alles wat er zich op een paar meter afstand afspeelde. Uiteindelijk pakte iemand haar bij haar arm, trok haar overeind en leidde haar de zaal uit. Degene die Samantha weghaalde schreeuwde iets, maar

de woorden bereikten haar niet. Een gesmoord alarm drong nauwelijks tot haar door. In de grote hal gleed ze uit op de vloer en voelde een knie tegen de zijkant van haar hoofd knallen. De pijn kwam niet, maar wel viel ze achterover op het zwart-witte Siciliaanse marmer en keek verward naar de rijkversierde koepel ruim twintig meter boven haar, de beelden, de gebrandschilderde ramen, de muurschilderingen.

Samantha's redder trok haar overeind toen de menigte was verdwenen en bracht haar naar de ongebruikte hoofdingang alvorens terug te rennen in de richting van de rechtszaal. De reusachtige houten deuren en zwarte poorten stonden wijd open en de bewolkte lucht erachter lokte haar naar buiten. Ze was alleen en strompelde door de poort de straat op.

De foto had niet perfecter kunnen zijn als ze ervoor geposeerd had: het mooie met bloed bespatte jurylid, in het wit, stond getraumatiseerd onder de stenen standbeelden van Kracht, Waarheid en de onheilspellende Schrijvende Engel, die als de Dood van top tot teen in een zwaar gewaad gehuld voorbereidingen trof om een eindeloze lijst van zonden aan de hemel te rapporteren.

Samantha draaide de gretige journalistenbende met hun verblindende lampen de rug toe. In het flikkerende licht van duizend foto's zag ze de woorden die hoog boven haar in het steen waren gegraveerd; ze rustten op vier aparte pilaren, als om hun gewicht te benadrukken:

VERDEDIG DE KINDEREN VAN DE ARMEN
EN STRAF DE KWAADDOENER

Ze las de woorden en werd overvallen door een gevoel dat ze op een of andere manier had gefaald; kon ze in alle eerlijkheid zeggen dat ze even stellig overtuigd was van Khalids onschuld als de rechercheur overtuigd was geweest van zijn schuld? Toen haar blik terugging naar de engel met zijn wijde capuchon, wist Samantha dat ook zij op de lijst stond.

Het vonnis over haar was net geveld.

vier jaar later...

Zaterdag 28 juni 2014
03.50 uur

Wolf greep blindelings naar zijn mobiele telefoon die met elke trilling verder over de laminaatvloer wegschoof. Langzaam begon de duisternis te wijken voor de nog niet vertrouwde vormen in zijn nieuwe flat. Het bezwete laken bleef aan zijn huid kleven toen hij over de matras kroop in de richting van het irritante zoemgeluid.

‘Wolf,’ zei hij, opgelucht dat hij dat in elk geval nog wist terwijl hij de muur afzocht naar een lichtknop.

‘Met Simmons.’

De schakelaar klikte en Wolf zuchtte diep toen het zwakke gele licht hem eraan herinnerde waar hij was; het liefst zou hij de lamp direct weer uitdoen. De kleine slaapkamer bestond uit vier muren, een versleten dubbele matras op de vloer en een enkel gloeilampje aan het plafond. Dankzij zijn huurbaas, die de vorige huurder nog steeds niet om de sleutel van het raam had gevraagd, was het smoorheet in het claustrofobische hok. Normaal gesproken zou het geen probleem zijn geweest in Londen, maar Wolf had het voor elkaar gekregen om zijn verhuizing te laten samenvallen met een van die uitzonderlijke hittegolven in Engeland, die nu al bijna twee weken duurde.

‘Niet te enthousiast,’ zei Simmons.

‘Hoe laat is het?’ gaapte Wolf.

‘Tien voor vier.’

‘Had ik dit weekend niet vrij?’

‘Nu niet meer. Je moet met me mee naar een plaats delict.’

‘Naast jouw bureau?’ Het was maar een halve grap want Wolf had zijn baas in geen jaren het kantoor zien verlaten.

‘Geestig. Ze laten me voor deze keer naar buiten.’

‘Zo erg?’

Het duurde even voordat Simmons antwoord gaf. ‘Het is behoorlijk heftig. Heb je een pen?’

Wolf rommelde in een van de opgestapelde dozen in de gang en vond een balpen waarmee hij op de rug van zijn hand kon schrijven.

‘Oké. Zeg het maar.’

Uit zijn ooghoek zag hij een licht over zijn keukenkastje glijden.

‘Flat 108...’ begon Simmons.

In zijn slecht uitgeruste kitchenette werd Wolf verblind door blauwe flitslichten die felle bundels door het kleine raam wierpen.

‘... Trinity Towers...’

‘Hibbard Road, Kentish Town?’ vulde Wolf aan, terwijl hij van boven neerkeek op de tientallen politieauto’s, journalisten en de geëvacueerde bewoners uit het flatgebouw aan de overkant.

‘Hoe wist je dat in godsnaam?’

‘Ik ben nog altijd rechercheur.’

‘Maar je kunt ook zomaar onze voornaamste verdachte worden. Kom hierheen.’

‘Kom eraan. Ik moet alleen nog even...’ Zijn stem stierf weg toen hij beseftte dat Simmons de verbinding al had verbroken.

Tussen de blauwe flitsen door zag Wolf het oranje lampje van de wasmachine branden en hij herinnerde zich dat hij zijn werkkleding in de was had gedaan voordat hij naar bed ging. Hij keek om zich heen naar de tientallen identieke kartonnen dozen tegen de muren.

‘Shit.’

Vijf minuten later baande de rechercheur zich een weg door de menigte toeschouwers die zich voor zijn flatgebouw had verzameld. Hij liep naar een agent, zwaaide met zijn politie-ID-kaart en verwachtte dat hij zo door de afzetting heen kon lopen, maar

de jonge diender greep de kaart uit zijn hand en onderzocht die nauwkeurig, waarna hij een sceptische blik wierp op de grote gestalte in een lange zwembroek en een verkleurd Bon Jovi T-shirt van de *Keep the Faith*-tournee uit 1993.

‘Agent Layton-Fawkes?’ vroeg hij weifelend.

Wolf huiverde bij het horen van zijn pretentieuze naam: ‘Rechercheur Fawkes, ja.’

‘De rechtszaal-aanslag-Fawkes?’

‘De voornaam is William... Mag ik?’ Hij gebaarde naar de flat.

De jongeman gaf de identiteitskaart terug en hield het lint voor de rechercheur omhoog.

‘Zal ik meelopen naar boven?’

Wolf keek naar zijn fleurige korte broek, blote knieën en werkschoenen. ‘Nou, ik denk dat ik dat heel goed zelf kan.’

De agent grijnsde ongemakkelijk. ‘Vierde verdieping. En voorzichtig wanneer u alleen naar boven gaat. Het is een rotbuurt.’

Wolf zuchtte nog eens diep, stapte de naar bleekmiddel stinkende gang in en nam de lift. De drukknoppen voor de tweede en vijfde verdieping waren verdwenen en de rest van het bedieningspaneel zat onder een opgedroogde bruine vloeistof. Nadat hij met al zijn rechercheursvaardigheden had vastgesteld dat het ofwel stront, roest of cola moest zijn, gebruikte hij de zoom van zijn T-shirt, met het gezicht van Richie Sambora, om op de knop van de vierde verdieping te drukken.

Hij had in zijn tijd in honderden van zulke liften gestaan: naadloze metalen bakken die overal in het land door gemeentes waren geïnstalleerd. Zonder vloerbedekking, spiegels of uitstekende lampen of armaturen. Er was absoluut niets wat de achtergestelde bewoners konden vernielen of stelen uit het levensverrijkende stukje techniek, en dus hadden ze er genoeg mee genomen om met behulp van spuitbussen alle wanden te bezaaien met obsceniteiten. Wolf had net genoeg tijd om te vernemen dat Johnny Ratcliff ‘hier’ was en dat hij ‘een homo’ was voordat de deuren op de vierde verdieping schurend openschoven.

Er stond een tiental mensen op de stille galerij. De meesten leken een beetje aangeslagen en keken misprijzend naar Wolfs kle-

ding, behalve een sjofele man met de identiteitskaart van een forensisch onderzoeker op zijn borst, die een duim naar hem opstak toen hij langsliep. De heel vage maar vertrouwde geur werd intenser toen Wolf een open deur aan het eind van de gang naderde. Het was de onmiskenbare geur van de dood. Mensen die beroeps-halve met zulke zaken te maken hadden, raakten snel gewend aan de unieke mengeling van bedompte lucht, poep, pis en ontbindend vlees.

De rechercheur deed bij de deur een stap achteruit toen hij binnen snelle voetstappen hoorde. Een jonge vrouw rende naar buiten, liet zich op haar knieën vallen en braakte op de galerij, vlak voor zijn voeten. Hij wachtte beleefd op een gunstig moment om haar te vragen iets op te schuiven toen er andere voetstappen naderden. Instinctief deed hij nog een stap achteruit voordat rechercheur Emily Baxter de galerij op schoot.

‘Wolf! Ik dacht al dat ik je rond zag loeren,’ brulde ze over de stille galerij. ‘Echt, dit geloof je niet!’

Ze keek naar haar collega die op de grond tussen hen in zat te kokhalzen.

‘Kun je alsjeblieft ergens anders gaan kotsen?’

De vrouw kroop schaapachtig tussen hen uit. Baxter greep Wolf bij zijn arm en nam hem opgetogen mee de flat in. Ze was tien jaar jonger dan hij, maar bijna even lang. Haar donkerbruine haar leek zwart in de schemering van de saaie hal en zoals altijd droeg ze donkere make-up die haar aantrekkelijke ogen abnormaal groot liet lijken. In haar op maat gesneden blouse en keurige broek nam ze hem van top tot teen op en grijnsde ondeugend.

‘Niemand heeft me verteld dat we vandaag undercover zouden werken.’

Wolf hapte niet en wist dat ze er snel genoeg van zou krijgen als hij bleef zwijgen.

‘Wat gaat Chambers balen dat hij dit heeft gemist,’ zei ze stralend.

‘Persoonlijk zou ik toch ook de voorkeur geven aan een cruise in de Caraïben boven een lijk,’ zei Wolf verveeld.

Baxters ogen werden nog groter van verbazing. ‘Heeft Simmons het je niet verteld?’

‘Wat verteld?’

Ze nam hem mee door de volle flat, die spaarzaam werd verlicht door de gloed van een aantal strategisch geplaatste zaklampen. De stank was nog niet overweldigend, maar werd wel steeds sterker. Uit het aantal vliegen dat koortsachtig boven zijn hoofd zoemde leidde hij af dat de bron van de weeïge geur dichtbij moest zijn.

Er stonden geen meubels in de flat met hoge plafonds, en hij was aanzienlijk groter dan die van Wolf, maar niet aangenamer. De vergeelde muren waren bezaaid met gaten waaruit oude bedradingen staken en verkruid isolatiemateriaal op de kale vloer was gevallen. De badkamer annex wc en de keuken zagen eruit alsof ze sinds de jaren zestig niet meer waren opgeknapt.

‘Wat moest hij me vertellen?’ vroeg hij opnieuw.

‘Dit is ’m, Wolf,’ zei Baxter, die zijn vraag negeerde. ‘Dit is zo’n zaak die je maar één keer in je carrière tegenkomt.’

Hij was even afgeleid en schatte in stilte de afmetingen van de tweede slaapkamer, zich afvragend of hij niet veel te veel betaalde voor zijn miniaturflat aan de overkant van de straat. Ze sloegen de hoek om en kwamen in de grote kamer, waar hij automatisch tussen de onderzoeksapparatuur en benen van de aanwezigen de vloer afspeurde naar een lijk.

‘Baxter!’

Ze bleef staan en draaide zich ongeduldig naar hem om.

‘Wat heeft Simmons me niet verteld?’

Achter haar stapte een groepje mensen weg van het grote raam van vloer tot plafond dat de kamer bepaalde. Voordat ze antwoord kon geven, deed Wolf een paar stappen achteruit, zijn ogen gericht op een punt ergens boven hen, de enige lichtbron die de politie niet zelf had aangebracht: een spot op een donker podium...

Het naakte lichaam leek in een verwrongen, onnatuurlijke houding dertig centimeter boven de ongelijke vloerplanken te zweven, met de rug naar de kamer en de blik op het enorme raam. Het lichaam werd op zijn plek gehouden met honderden bijna onzichtbare draden die aan twee grote metalen haken in het plafond waren bevestigd.

Het duurde even voordat Wolf het meest verontrustende aspect

van de surrealistische scène opmerkte: het zwarte been aan de blanke romp. Hij begreep niet wat hij zag en liep verder de kamer in. Van dichterbij zag hij de grove steken waarmee de niet bij elkaar passende lichaamsdelen aan elkaar waren gezet, met opge-rekt vel waar de draad erdoorheen liep: een zwart mannelijk been en een blank been; een grote mannelijke hand aan de ene arm, een gekleurde vrouwelijke aan de andere; verward ravenzwart haar dat macaber over een heel bleke, sproeterige en slanke vrouwelijke romp hing.

Baxter kwam weer naast hem staan en genoot overduidelijk van de uitdrukking van walging op zijn gezicht.

‘Dat heeft hij je niet verteld... Eén lijk – zes slachtoffers!’ fluisterde ze opgewekt in zijn oor.

Wolf keek naar de vloer. Hij stond op de schaduw van het gro-teske lichaam en de vereenvoudigde vorm had nog huiveringwekkender verhoudingen, met lichtvlekken die de aansluiting tussen de ledematen en het lichaam vervormden.

‘Wat doet die verrekte pers hier al buiten?’ hoorde hij zijn chef tegen niemand in het bijzonder schreeuwen. ‘Ik zweer dat deze afdeling meer lekken heeft dan de *Titanic*! Wie het waagt met hen te praten wordt geschorst!’

Wolf glimlachte in de wetenschap dat Simmons alleen de rol van de stereotiepe baas speelde. Ze kenden elkaar al meer dan tien jaar en tot het incident met Khalid had hij hem als een vriend beschouwd. Ondanks al zijn bravoure was Simmons in wezen een intelligente, betrokken en competente politieman.

‘Fawkes!’ De chef, die vaak moeite moest doen om zijn medewerkers niet bij hun bijnamen te noemen, beende op hem af. Simmons was bijna dertig centimeter kleiner dan Wolf. Hij was een vijftiger en had een managersbuik ontwikkeld. ‘Niemand heeft me verteld dat we vandaag undercover werken.’

Wolf hoorde zijn vrouwelijke collega grinniken en hij besloot dezelfde tactiek toe te passen als bij haar door niet op de opmerking in te gaan. Na een ongemakkelijke stilte begon de chef tegen Baxter.

‘Waar is Adams?’

‘Wie?’

‘Adams. Je nieuwe beschermeling.’

‘Bedoel je Alex Edmunds?’

‘Precies. Edmunds.’

‘Hoe moet ik dat weten?’

‘Edmunds!’ brulde Simmons door de drukke kamer.

‘Werk jij nu veel met hem samen?’ vroeg Wolf zacht, niet in staat om de jaloezie in zijn stem te onderdrukken. Baxter moest erom glimlachen.

‘Babysitten,’ fluisterde ze. ‘Hij is overgeplaatst van de afdeling Fraude en heeft nog maar een paar lijken gezien. Misschien huilt hij achteraf wel.’

De jongeman die door de drukte naar hen toe laveerde was nog maar vijfentwintig jaar, graatmager en met een uiterlijk om door een ringetje te halen, op zijn warrige rossig-blonde haar na. Hij hield een notitieboekje in zijn hand en glimlachte gretig naar de hoofdinspecteur.

‘Wat heeft het forensisch onderzoek opgeleverd?’ vroeg Simmons.

Edmunds bladerde terug in zijn notitieboek.

‘Helen zei dat haar team nog steeds geen druppel bloed in de flat heeft gevonden. Ze hebben bevestigd dat alle zes de lichaamsdelen van verschillende slachtoffers afkomstig zijn en ruw werden geamputeerd, waarschijnlijk met een beugelzaag.’

‘En heeft Helen ook nog iets genoemd wat we nog niet wisten?’

‘Inderdaad. Vanwege de afwezigheid van bloed en het gebrek aan samentrekking van de bloedvaten rond de amputatiewonden...’

Simmons draaide met zijn ogen en keek op zijn horloge.

‘... kunnen we er zeker van zijn dat de lichaamsdelen post mortem werden verwijderd,’ besloot Edmunds, met een tevreden uitdrukking op zijn gezicht.

‘Geweldig politiewerk, Edmunds,’ zei Simmons sarcastisch voordat hij riep: ‘Kan iemand die advertentie voor de vermiste man zonder hoofd afzeggen? Hij is terecht!’

Edmunds’ glimlach verdween. Wolf keek de chef even aan en lachte vals. Ze hadden in hun tijd ook zulke sneren naar hun hoofd gekregen. Het hoorde allemaal bij de opleiding.

‘Ik wilde alleen maar zeggen dat degenen van wie de armen en benen waren ook definitief dood zijn. Helen kan pas meer zeggen wanneer ze het lichaam in het lab hebben,’ mompelde de jonge rechercheur beteuterd.

Wolf zag de weerspiegeling van het samengestelde lijk in het donkere raam en besepte dat hij het nog niet van de voorkant had gezien. Hij liep naar het raam om te gaan kijken.

‘En wat heb jij, Baxter?’ vroeg Simmons.

‘Niet heel veel. Lichte beschadigingen in het sleutelgat, mogelijk geopend met een lockpickerset. De burens buiten worden ondervraagd door agenten, maar tot nu toe heeft niemand iets gehoord of gezien. O ja, er is niets mis met de elektriciteit, maar alle gloeilampen zijn uit de flat weggehaald, behalve die boven het... de slachtoffers, alsof het een show is of zoiets.’

‘En jij, Fawkes? Ideeën? Fawkes?’

Wolf keek geconcentreerd naar het donkere gezicht van het lijk.

‘Hallo, vervelen we je soms?’

‘Nee, sorry. Ondanks de hitte begint dit ding nu pas te stinken, wat betekent dat de moordenaar alle zes slachtoffers gisteravond moet hebben vermoord, wat onwaarschijnlijk is, of hij heeft de lichamen op ijs gehouden.’

‘Mee eens. We zullen iemand laten zoeken naar recente inbraken in koelruimtes, supermarkten, restaurants, overal waar grote professionele koelruimtes te vinden zijn,’ beaamde Simmons.

‘En vraag na of de burens iemand hebben horen boren,’ zei Wolf.

‘Boren is een tamelijk doorsneegeluid,’ reageerde Edmunds, die onmiddellijk spijt had van zijn woorden toen drie paar boze ogen hem aankeken.

‘Als dit het meesterwerk van de moordenaar is,’ ging Wolf verder, ‘dan heeft hij absoluut het risico willen vermijden dat het hele geval uit het plafond zou vallen zodat wij hier alleen nog een berg onderdelen zouden aantreffen. Die haken zijn in de metalen draagbalken bevestigd. Dat moet iemand hebben gehoord.’

Simmons knikte: ‘Baxter, zet er iemand op.’

‘Chef, kan ik je even spreken?’ vroeg Wolf toen Baxter en Edmunds verdwenen. Hij deed een paar latex handschoenen aan

en haalde het geknoopte zwarte haar voor het gezicht van het groteske lijk weg. Het was een man. De ogen waren open en de gelaatsuitdrukking was griezelig rustig als je aan het onmiskenbaar gewelddadige einde van het slachtoffer dacht. ‘Komt die je bekend voor?’

Simmons kwam bij het kille raam naast hem staan en hurkte om het donkere gezicht beter te kunnen zien. Na een paar seconden haalde hij zijn schouders op.

‘Het is Khalid,’ zei Wolf.

‘Onmogelijk.’

‘Is dat zo?’

Simmons keek opnieuw naar het levenloze gezicht. Langzaam maakte zijn sceptische uitdrukking plaats voor een van grote bezorgdheid.

‘Baxter!’ schreeuwde hij. ‘Jij moet met Adams...’

‘Edmunds!’

‘... naar de Belmarsh-gevangenis. Vraag de directeur om je onmiddellijk naar Naguib Khalid te brengen.’

‘Khalid?’ Baxter schrok en keek onwillekeurig naar Wolf.

‘Ja, Khalid. Bel me zodra je hem in levenden lijve hebt gezien. Wegwezen!’

Wolf keek naar zijn flatgebouw aan de overkant. Veel ramen bleven donker, achter andere waren opgewonden gezichten te zien die het spektakel op straat met mobiele telefoons filmde, waarschijnlijk in de hoop iets ijzingwekkends te kunnen vastleggen waarmee ze hun vrienden ’s ochtends konden vermaken. Klaarblijkelijk konden ze niet in de flauw verlichte kamer met het lijk kijken, anders hadden ze helemaal op de eerste rij gezeten.

Wolf kon een paar ramen van zijn eigen flat zien. In zijn haast had hij alle verlichting aan gelaten. Hij zag een stapel kartonnen dozen met helemaal onderaan eentje waarop in grote letters de woorden BROEKEN EN OVERHEMDEN waren geschreven.

‘Aha!’

Simmons liep naar hem toe en wreef in zijn vermoeide ogen. Ze stonden zwijgend aan weerszijden van het hangende lichaam en keken naar het eerste licht van de komende dag, dat de donkere

lucht begon aan te tasten. Het vreedzame zingen van de vogels buiten overstemde zelfs het lawaai in de kamer.

‘En, was dit het meest schokkende dat je ooit hebt gezien?’ vroeg Simmons op vermoeid vrolijke toon.

‘Een goede tweede,’ antwoordde Wolf zonder zijn ogen van het groeiende plekje diepblauwe lucht los te maken.

‘Tweede? Wil ik eigenlijk wel weten wat dit... dit ding nog overtreft?’ De hoofdinspecteur keek nog een keer met weezin naar de bizarre verzameling hangende ledematen.

Wolf tikte zacht tegen de uitgestrekte rechterarm van de gestalte. De handpalm was bleek in vergelijking met de rest van de gebruikte huid met perfect gemanicuurde paarse nagels. Tientallen zijdeachtige draden ondersteunden de uitgestrekte hand en nog een tiental meer hield de uitgestoken wijsvinger op zijn plaats.

Hij controleerde of niemand meeluisterde en boog zich naar Simmons toe.

‘Dit ding wijst naar mijn raam,’ fluisterde Wolf.